

ת"פ 36912/06/14 - מדינת ישראל נגד נסראלדין סריס, ניבראס סריס

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 36912-06-14 מדינת ישראל נ' סריס ואח'
בפני כב' השופט אמיר טובי

המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשמים	1. נסראלדין סריס 2. ניבראס סריס

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד זיו אריאלי

ב"כ הנאשם 1: עו"ד איסלאם סרוג'י

ב"כ הנאשם 2: עו"ד עומר סנעאללה

הנאשמים בעצמם

הכרעת דין

עובדות כתב האישום

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המכיל את העבירות הבאות: חטיפה לשם סחיטה, עבירה לפי סעיף 372 + 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); תקיפה חבלנית בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 380 + 382 (א) + 29 לחוק; סחיטה באיומים, עבירה לפי סעיף 427 (א) רישא + 29 לחוק; סחיטה בכוח, עבירה לפי סעיף 428 רישא + 29 לחוק. האישום האחרון מתייחס לנאשם 1 בלבד ובו מיוחסת לו עבירה של השמדת ראיה, לפי סעיף 242 לחוק.
2. בעובדות כתב האישום נאמר כי בין הנאשם 1 (להלן: "הנאשם") ואביו, ג'מאל סריס (להלן: "ג'מאל") לבין עלי שעבי (להלן: "המתלונן") קיים סכסוך, על רקע של חשדם של הנאשם וג'מאל כי המתלונן היה מעורב

בגניבת כבשים השייכות להם בשנת 2013.

3. ביום 7.6.14 בשעה 22:00 או בסמוך לכך, פגש הנאשם 2 את המתלונן במג'ד אלכרום, וביקש להתלוות אליו לסיור ברכבו של המתלונן מסוג "יונדאי", באזור מתחם עבודות הבניה של מסילת הרכבת עכו-כרמיאל. זאת במסגרת עבודתו של המתלונן כסייר בחברה שמירה המופקדת על עבודות בניה אלו. המתלונן הסכים והשניים נסעו למתחם עבודות הרכבת בסמוך לצומת בר לב כשהמתלונן נוהג ברכב היונדאי והנאשם 2 יושב לצידו. בסמוך לצומת בר לב, פגשו השניים בשומר ג'מאל חלאילה (להלן: "השומר") והמשיכו לצומת אחיהוד.
4. זמן קצר לאחר מכן, הגיע נאשם 1 (להלן: "הנאשם") ואדם נוסף שזהותו אינה ידועה למאשימה לעמדת השומר, ברכב מסוג "פיאט פונטו", ושאל לגבי מקום הימצאותו של המתלונן. בהמשך שוחח עם המתלונן בטלפון וקבע כי יפגשו בצומת אחיהוד. הנאשם התקדם לכיוון צומת אחיהוד, שם פגש במתלונן ובנאשם 2. הנאשם הטיח במתלונן כי הוא "גנב" ודרש ממנו להתלוות אליו. המתלונן נמלט מהמקום ברכבו בנהיגה מהירה דרך צומת אחיהוד לכיוון עכו כשנאשם 2 יושב לצדו. הנאשם רדף אחריו ברכב הפונטו, עד שלבסוף הצליח לעקוף אותו ולחסום את דרכו באמצעות רכבו שאז נאלץ המתלונן לעצור את רכב היונדאי בו נהג. הנאשם יצא ממכוניתו כשהוא אוחז באלה מעץ, ושביר באמצעותה את החלון הקדמי והאחורי בצד הנהג של מכונית היונדאי. המתלונן נעל את דלתות היונדאי ואולם הנאשם נטל מברג והנאשם 2, אשר רצה לאפשר לנאשם להיכנס ליונדאי, יצא מהרכב והזיז קדימה את המושב הקדמי שליד הנהג. הנאשם נכנס למושב האחורי של היונדאי ואילו הנאשם 2 חזר לשבת לצד המתלונן.
5. הנאשם איים על המתלונן בהצמידו מברג לצווארו, אמר לו כי ינהג בו כמו שנוהגים בחמור והורה לו לנסוע לביתו של אביו ג'מאל. נאשם 2 איים על המתלונן כי אם לא יאמר מי גנב את הכבשים אז לא ייצא חי והנאשם הכה את המתלונן. המתלונן נחבל באמת ידו השמאלית והחל לדמם. בפחדו מהנאשמים נהג המתלונן עד אשר הגיע לביתו של ג'מאל במג'ד אלכרום. במהלך הנסיעה הכה הנאשם את המתלונן מספר פעמים בראשו, ונאשם 2 אמר לו שמוטב כי ייספר את האמת מאשר ימות.
6. הנאשמים והמתלונן נכנסו לביתו של ג'מאל, שם חקרו הנאשמים וג'מאל את המתלונן על אודות גניבת הכבשים. בהיותם בביתו של ג'מאל, הכה נאשם 1 את המתלונן וסטר לו מספר פעמים בפניו וכן איים עליו בכך שהביא סכין גדולה בעוד ג'מאל אומר לנאשמים כי ייקחו אות המתלונן לחורשה ויהרגוהו. נאשם 2 הורה למתלונן לדבר והטיח בו כי הוא משקר.
7. הנאשמים וג'מאל המשיכו במעשיהם אף שהמתלונן אמר כי אינו יודע דר על גניבת הכבשים והתחנן כי יניחו לו. הנאשם וג'מאל השמידו את חולצתו של המתלונן שהייתה מוכתמת בדם וסיפקו לו חולצה אחרת.

תשובת הנאשמים לאישום

8. הנאשמים כפרו בעובדות כתב האישום ובעבירות המיוחסות להם בגדרו. נאשם 2 הודה כי נסע עם המתלונן לסיור, אך טוען שהשניים הסכימו על כך יחדיו. נאשם 1 הודה שנהג ברכב "פיאט" אך חלק על כך שחיפש או רדף אחר המתלונן.

9. סקירת ראיות התביעה

9.1 הודעות המתלון במשטרה

העד המרכזי מטעם התביעה הוא קורבן העבירות, עלי שעבי - המתלון. המתלון מסר ארבע הודעות במהלך חקירתו במשטרה: הודעה ראשונית שנגבתה בליל האירוע 8.6.14 (ת/7); הודעה מיום 8.6.14 (ת/8); הודעה תחת אזהרה מיום 11.6.14 (ת/9); הודעה המבקשת לבטל תלונה עקב הסכם סולחה מיום 15.6.14 (ת/28).

בהודעה הראשונה מליל האירוע (ת/7) סיפר המתלון כי בזמן שאכל שווארמה, ניגש אליו הנאשם 2 והציע לו להתלוות אליו לסיור במתחם בו העוסק המתלון כשומר. השניים החלו בנסיעה, הגיעו לעמדת השומר הראשון והמשיכו הלאה. בהגיעם לעמדת השומר השני המוצב בסמוך לצומת אחיהוד התקשר אל המתלון השומר הראשון וסיפר לו כי הגיע רכב פיאט פונט בצבע כחול ובו שני אנשים שחיפשו אותו. בנו של ג'מאל סרסי שהיה אחד משני האנשים שהיו ברכב הפונט לקח את הטלפון ובקש מהמתלון לחכות לו. הנאשם הגיע לצומת והחל לצעוק על הנאשם 2 ומאר למתלון "אל תתערב אני מדבר עם איאס ולא אתך". אלא שבמקביל הסתכל עליו הנאשם "במבטים מפחידים" והאשים אותו בגניבת הכבשים. מתוך פחד מהנאשם החל המתלון לברוח מהמקום בנסיעה כאשר הנאשם 2 עדיין יושב לידו. הנאשם 2 אמר לו לא לפחד וכי יש לו אקדח והוא יוכל לירות עליהם. המתלון השיב לו שהוא לא רוצה בעיות ומיד התקשר למוקד המשטרה. הנאשם המשיך לדלוק אחריו לכל אורך הדרך עד שהצליח לעקוף אותו ולחסום את דרכו. המתלון סיפר כי שני הבנים של ג'מאל סרסי שאת שמם אינו יודע אבל הוא מזהה אותם בפנים ירדו מהרכב. אחד מהם אחז מקל והחל לחבוט ברכב ושרר את החלון לצד הנהג והחלון שמאחורי הנהג. "הוא אמר לי שאתה חייב להודות עכשיו ולהגיד שניזאר סרסי היה חבר עם מישהו בשם אברהם מבאר שבע שהם גנבו את הכבשים יד אבא שלי בשם ג'מאל אך אמרתי לו שאני לא אוכל להגיד את זה מאחר ואני לא יודע. התחיל בכוח לבעוט ברכב ואף הלך לרכבו והוציא מברג ושם אותו על הצוואר שלי".

ההודעה המפורטת יותר שמסר המתלון היא ההודעה השנייה מיום 8.6.14 (ת/8) ולהלן עיקריה: ביום 7.6.14 בסביבות השעה 22:30, בעודו אוכל שווארמה בכפר מג'ד אלכרום, פנה אליו נאשם 2 והציע לו לערוך סיבוב במתחם עבודות הבנייה של מסילת הרכבת עכו-כרמיאל, שם מועסק המתלון כשומר. בהגיעם לצומת אחיהוד, התקשר השומר ג'מאל חלאילה למתלון והודיע לו ששני אנשים ברכב מסוג "פיאט" מחפשים אותו. השומר העביר את הטלפון לאחד מנוסעי הרכב שביקש מהמתלון להמתין לו בצומת אחיהוד.

לאחר מספר דקות, הגיע הנאשם לאזור עם רכב מסוג פיאט פונטו כשלידו אדם נוסף שהמתלון לא ידע לנקוב בשמו. הנאשם הטיח במתלון האשמות באופן מאיים. בתגובה, ברח המתלון לכיוון עכו. במהלך הנסיעה הוא התקשר למשטרה והודיע שיש רכב מסוג פיאט פונטו שרודף אחריו, אלא שהשיחה התנתקה. בהמשך סיפר כי אף התקשר לשמור מואיד אבו שנאג (צ"ל: מואיד בשאנקה - א.ט) והודיע לו כי רכב רודף אחריו (שם, שורה 42). המתלון המשיך בנסיעה כשרכב הפיאט צמוד אליו עד שבצומת יאסיף הצליח הנאשם לעקוף אותו עם רכבו ולחסום את דרכו. הנאשם ירד מרכבו כשבידו אלה מעץ שאז נעל המתלון את דלתות רכבו. הנאשם התחיל לשבור את חלונות הרכב, הוא ניפץ את חלון הנהג ואת החלון שמאחורי הנהג. בשלב זה הלך הנאשם לרכבו, הביא מברג ועלה לרכב המתלון מהדלת של הנאשם 2 והתיישב

מאחור כשהוא מצמיד מברג לצווארו ופוקד עליו לנסוע באומרו "עכשיו אני אסיע אותך כמו שמסיעים חמורים". הנאשם ציווה על המתלונן לנסוע לבית אביו ג'מאל. בדרך איים הנאשם על המתלונן באומרו כי לא ייצא חי עד שלא יאמר מי גנב את הכבשים והחל מרביץ לו ומוותן לו סטירות ומכות על הראש מאחורה. המתלונן אמר "אני אדבר בפני אבא שלך רק אל תרביץ לי" (שורה 28 להודעה).

כשנכנסו לביתו של ג'מאל, הנאשם החל להכות את המתלונן בסטירות ואמר לו שעליו לגלות מי גנב את הכבשים. "אני עניתי להם שלא יודע ואז הבן של ג'מאל ממשיך בסטירות שלו והלך הביא סכין שם את הסכין על השולחן ואז ג'מאל אמר להם קחו אותו לחורשה ותהרגו אותו. אני התחלתי להתחנן אליהם אמרתי להם בבקשה אני מתחנן אל תכו אותי אני בן אדם נכה עם פלטינות. . ." (שם, שורה 32-34).

המתלונן הוסיף כי בשלב מסוים החלו להגיע טלפונים ואז ג'מאל אמר להם לשחרר אותו ובקש אותו להוריד את החולצה האדומה שלבש שהיתה מוכתמת בדם. ג'מאל בעצמו הוריד למתלונן את החולצה ונתן אותה לנאשם והורה לו לזרוק אותה בקמין והביאו למתלונן חולצה נקיה לבנה.

המתלונן ציין כי ישב בביתו של ג'מאל כשעתיים וכי בכל פרק הזמן הזה הנאשם היכה אותו. "הוא הרג אותי במכות, אני התחננתי בפניו יותר מפעם אחת, ביקשתי שלא ירביץ לי יותר והוא לא הפסיק" (שורה 77 להודעה).

בהודעה השלישית מיום 11.6.2014 (ת/9) אישר המתלונן את עיקרי הפרטים שמסר בהודעותיו הקודמות. למותר לציין כי אף בהודעתו המבקשת לבטל את התלונה (ת/28), אישר המתלונן את גרסאותיו הקודמות במשטרה (שם, ש' 11-12).

9.2 עדות המתלונן במשפט

במסגרת חקירתו הראשית, העיד המתלונן כי נאשם 2 יזם את המפגש והעלה את הרעיון שהשניים יצאו לסיור (עמ' 19 לפרוטוקול ש' 20-22). לאחר שעבר בעמדת השומר הראשון והמשיך לשומר השני, התקשר אליו השומר הראשון ואמר לו שיש רכב שמחפש אותו ומחפש את ניבראס (הנאשם 2). בהמשך הגיע אותו רכב שהיה מסוג פיאט פונטו לשטח ובו הנאשם 1 ועוד אחד והם התחילו לצעוק על ניבראס. לדברי המתלונן כשראה שהוא עצבני הוא נסע מהמקום והתקשר למשטרה כיוון שרכב הפונטו רדף אחריו. בהמשך הנסיעה חסם אותו רכב הפונטו והנאשם 1 ירד מהרכב עם מקל ושבר את שמשות רכבו של המתלונן לאחר שהלה נעל את הרכב בעודו בתוכו. הנאשם 1 נכנס לרכב לאחר שהנאשם 2 ירד ואפשר לו להיכנס למושב האחורי. לטענת המתלונן כשראה כי הנאשם 1 עצבני הוא אמר לו "תיקח אותי לאבא שלך והוא יפתור את הבעיה" (עמ' 24 שורה 18 לפרוטוקול). עוד הוסיף המתלונן כי במהלך הנסיעה נתן לו הנאשם כמה "כאפות". משנשאל מדוע הסכים לנסוע עם הנאשם השיב כי רצה לפתור את הבעיה. המתלונן נשאל אם הרגיש במהלך הנסיעה באילו חפצים השתמש הנאשם, אם בכלל והשיב "הרגשתי משהו מאחורה. לא יודע אם זו היד שלו או משהו אחר" (עמ' 24 שורה 31 לפרוטוקול). המתלונן עומת עם גרסתו לפיה הנאשם הביא מברג והשיב "אולי במקל שהיה אצלו ונשבר". המשך הוסיף "אני נזכר שהיה לו מברג. לא יודע אם זה במקל שנשבר או במברג. זה היה מאחורה. לא ראיתי מה יש מאחורה" (עמ' 25 שורה 8 לפרוטוקול). בהמשך הכחיש המתלונן את נכונה גרסתו במשטרה לפיה הצמיד לו הנאשם מברג לצוואר וטען כי אינו יודע אם מדובר במברג או במקל.

נוכח גרסתו של המתלון העומדת בסתירה חזיתית לדברים שמסר בחקירתו במשטרה, הוכרז המתלון כעד עוין, והודעותיו במשטרה (ת/7, ת/8 ות/9) הוגשו לבית המשפט, ועל כך יורחב בהמשך (עמ' 26 לפרוטוקול ש' 7-10).

יוער כי עוד בטרם הוכרז המתלון עד עוין, הוא סיפר מיוזמתו כי נערך הסכם סולחה בין המשפחות וכי הוא לא רצה להתלון. "הבן אדם כאב לו שנגנבו לו כבשים והמשפחה שלו גם, שידעו את זה, המשטרה רצתה שאני אבוא לעשות את התלונה והלכתי כמה פעמים להוריד את התלונה והמשטרה אמרה לי תבוא מחר, תבוא מחרתיים. אני אפילו נשבר לי החלון של האוטו וויתרתי. גם קיבלתי מכה, כאפות ויתרתי. זה אני קיבלתי את המכה. לא יודע למה מעיוניים בכל הסיפור הזה. אנחנו מאותה משפחה". (עמ' 21 שורה 18 ואילך).

9.3 עדותו של השומר חלאילה ג'מאל

עד התביעה, חלאילה ג'מאל, שומר בתחנת הרכבת סמוך לאזור בר לב, סיפר בעדותו כי בסביבות השעה 22:00 ביום האירוע, הגיע אליו רכב "פיאט" ובו שני אנשים שביקשו לברר היכן נמצא המתלון (עמ' 54 לפרוטוקול ש' 16-17, 21). עוד סיפר, כי בשיחתו עם המתלון בה ידע אותו שמחפשים אחריו, אחז הנאשם בטלפון וביקש מהמתלון לחכות לו במקום הימצאו (עמ' 55 לפרוטוקול ש' 4, 9).

9.4 עדותו של השומר מואיד בושנקה

עד תביעה נוסף היה שומר הרכבת, מואיד בושנקה. העד סיפר כי בשיחת טלפון עם המתלון בשעת האירוע, סיפר לו האחרון כי מכונית מסוג "פיאט" רודפת אחריו. "אמרתי לו שיברח מהם שייכנס לתחנת דלק או משהו כזה. פתאום שמעתי צעקות והוא הפסיק לענות לי". (עמ' 16 לפרוטוקול ש' 4-6).

10. ראיות ההגנה

אל מול ראיות התביעה המפורטות, עמדה גרסתם של הנאשמים, הרוויה סתירות בנקודות מהותיות ואשר אינה מתיישבת עם היגיון בריא ושכל ישר, כפי שיפורט להלן.

גרסת הנאשם 1

10.1 הודעת הנאשם במשטרה מיום 8.6.14 (ת/3)

בהודעתו הראשונה במשטרה, טען הנאשם כי פגש במתלון ובנאשם 2 באזור מג'ד אלכרום כשהשניים ישבו לאכול שווארמה. הוא הלך אליהם ושאל את המתלון מה קורה עם גניבת הכבשים ואז המתלון אמר כי ידבר עם אביו של הנאשם. השלושה נסעו לבית אביו, ג'מאל, כאשר המתלון וניבראס נוסעים ברכבו של המתלון ואילו הנאשם בטנדר של אביו (ת/8 ש' 9-6, 20-23). בבית של ג'מאל סיפר המתלון כי מי שגנב את הכבשים זה ניזאר סריס "וזה כל מה שקרה".

הנאשם הכחיש את המיוחס לו בציינו כי לא תקף את המתלון או איים עליו (ת/3 ש' 34, 38, 50), לא גרם נזק לרכבו של המתלון (ת/3 ש' 44) ולא הצמיד מברג לצווארו (ש' 50). בנוסף טען הנאשם כי המתלון לבש חולצה אדומה לכל אורך הזמן (ת/3 ש' 61, 79).

10.2 הודעת הנאשם במשטרה מיום 9.6.14 (19/ת)

הודעתו השנייה של הנאשם במשטרה נגבתה לאחר עימות עם אביו, ג'מאל, במסגרתו הטיח בו האב האשמות לגבי מעורבותו באירוע. ג'מאל מסר כי במהלך חקירת המתלון אודות גניבת הכבשים בביתו, תקף אותו הנאשם (ת' 33 ש' 6-12).

בשלב זה, לאחר שאביו מסר אמירות מפלילות ביחס אליו, שינה הנאשם את גרסתו. לדבריו, הוא פגש במתלון בצומת אחיהוד במטרה לברר האם גנב את הכבשים (ת' 19 ש' 2-7), ומסר כי נסע אחריו במסלול נסיעה זה למסלול אותו תיאר המתלון (ת' 19 ש' 34-37). הנאשם הודה כי שבר למתלון את חלונות הרכב אך זאת כאשר הוא והמתלון דחפו האחד את השני (ת' 19 ש' 25). לדבריו, למתלון היה ברכב מקל הוא התכוון לתקוף את הנאשם בעזרת מברג "ואני לקחתי ממנו את המברג ואז שברתי לו את החלון של הרכב" (שם, שורה 27). הנאשם אף אישר כי בזמן שהיו בבית אביו הוא ניסה לתקוף את המתלון, אולם אביו עצר בעדו (ת' 19 ש' 18-19). כשנשאל הנאשם מדוע לא סיפר גרסה זו בהודעתו הראשונה במשטרה, תשובתו הייתה: "לא יודע, הייתי מפחד אבל זו כול האמת" (ת' 19 ש' 30).

10.3 עימות בין הנאשם למתלון מיום 10.6.14 (14/ת)

במסגרת העימות, אישר הנאשם כי איתר את המתלון באמצעות שיחת טלפון שביצע השומר בצומת אחיהוד, וכי לאחר מכן נסע אחר המתלון ש"ברח" ממנו (ת' 14 ש' 23-28). עוד סיפר כי שבר את חלונות רכבו של המתלון, וזאת בתגובה לאיום שחש מצד המתלון שאחז במברג (ת' 14 ש' 32-33). הנאשם הודה כי במהלך חקירת המתלון בביתו של ג'מאל הוא זרק עליו מפתחות והכה אותו בכתף (ת' 14 ש' 43-46), וכן אישר את החלפת חולצתו בסוף האירוע (ת' 14 ש' 49-50).

10.4 הודעת הנאשם במשטרה מיום 12.6.14 (22/ת)

בהודעה זו לא בחל הנאשם מלטעון טענה מופרכת לפיה המתלון הוא זה שחטף את הנאשם 2. לדבריו, הוא ראה את הנאשם 2 אוכל שווארמה בכפר ואז בקש לאסוף אותו לרכבו. "אני רציתי להסתובב ולאסוף את נבראס (נאשם 2 - א.ט) עלי (המתלון - א.ט) כבר עבר משמה ולקח את נבראס, עלי חטף נבראס". (ת' 22 שורה 19). הנאשם גם שינה טען כי המתלון הוא זה שהורה לו לעלות על רכבו (ת' 22 ש' 35-40), בעוד שבגרסתו הקודמת טען כי המתלון "ברח" ממנו. בנוסף, טען כי שבר את חלון מכוניתו של המתלון בעודו מצוי בתוך רכבו של המתלון כיוון שרצה לברוח ממנו. לגרסתו בסופו של דבר הוא לא הצליח לברוח כי החלון היה קטן מדי ואז אמר לו המתלון כי הוא רגוע ובקש לנסוע לג'מאל על מנת לספר לו הכל על אודות הגניבה.

בהמשך אותה חקירה סיפר הנאשם כי המתלון עצר בצד הדרך כיוון שהוא הבהב לו עם האורות ואילו הוא עצר את רכב הפונטו אחריו. עוד הוסיף כי המתלון אמר לו לעלות לרכב והוא אכן עלה אך קודם לכן המתלון הספיק לאיים על הנאשם באמצעות מברג.

הנאשם שב והודה בחקירה זו כי המתלון החליף את החולצה "הוא החליף חולצה והשאיר אותה שמה או לקח אותה אני לא יודע" (ת' 22 שורה 6). בהמשך משנשאל באיזה שלב התלכלכה חולצתו של המתלון, השיב "ברכב אני לא יודע, אולי החולצה שלו הייתה מלוכלכת מהדם שלו אני לא יודע, הוא היה עם בגדי עבודה" (שם שורה 49).

10.5 עדות הנאשם בבית המשפט

בעדותו בבית המשפט, תיאר הנאשם את מסלול נסיעתו אחר המתלון, אולם טען שמטרת הנסיעה הייתה דווקא לשוחח עם נאשם 2 (עמ' 72 לפרוטוקול ש' 11-3). הנאשם אישר כי כאשר פגש בהם, התפתח בינו לבין המתלון ויכוח בנוגע לגניבת הכבשים, שבסופו הסכים המתלון לנסוע עמו לבית אביו על מנת להמשיך בבירור (עמ' 72 לפרוטוקול ש' 15-12). כשעומת הנאשם עם גרסתו בעימות לפיה המתלון נסע לכיוון ההפוך מבית אביו ולמעשה ברח ממנו, השיב שעדות זו הייתה שקרית (עמ' 73 לפרוטוקול ש' 30-29).

לדבריו, הוא חסם את רכב המתלון והטיח בו האשמות, המתלון בתגובה קילל אותו וסגר את חלונות רכבו. בשלב זה, אחז הנאשם במקל, שבר את השמשה ונכנס למכונית דרך דלתו של נאשם 2, שם התפתח עימות פיזי בינו לבין המתלון שבסופו הציע המתלון לנסוע לביתו של ג'מאל (עמ' 76 לפרוטוקול ש' 27-21). לדבריו, המתלון נסע מרצונו החופשי, כשחלונות רכבו שבורים, ידו מדממת, תוך כדי שהנאשם "צובט לו עם הציפורניים בצוואר" (עמ' 79 לפרוטוקול ש' 30-25).

בהגיעם לבית ג'מאל, הודה הנאשם בניסיונותיו החוזרים ונשנים לתקוף את המתלון (עמ' 81 לפרוטוקול ש' 19-7). כנשאל לגבי החלפת החולצה, הציג הנאשם גרסה מגמגמת שבסופה הודה כי המתלון החליף חולצה בבית ג'מאל, אולם לא ידע לספר מי סיפק לו את החולצה החדשה (עמ' 79 לפרוטוקול ש' 24-1).

11. גרסתו של נאשם 2

11.1 הודעת נאשם 2 במשטרה מיום 8.6.14 (ת/18)

באשר למעשיו ביום האירוע, טען הנאשם 2 כי פגש במתלון במג'ד אלכרום באקראי כאשר השניים אכלו שווארמה. השניים עשו סיבובים בכפר, והמתלון לקח אותו למקום שבו הוא עובד בשטח ולאחר מכן החזיר אותו לביתו (ת/18 ש' 8-10). הנאשם נשאל באם במהלך הנסיעה, התקשר המתלון למשטרה והשיב על כך בחיוב. לדבריו, המתלון אמר שיש רכב שרודף אחריו אם כי הוא עצמו לא הבחין בכך.

הנאשם הכחיש כל היבט אחר באירוע: מרדף על-ידי הנאשם ברכב "פיאט" (ת/18 ש' 17-18); ניפוץ חלונות רכב המתלון (ת/18 ש' 28); מפגש עם הנאשם או עם ג'מאל (ת/18 ש' 43-46). בפני הנאשם הוצגה גרסתו של המתלון לגבי חסימת הרכב וניפוץ השמשות אך הוא עמד בתוקף על הכחשתו.

11.2 עימות בין נאשם 2 למתלון מיום 9.6.14 (ת/15א)

במסגרת העימות, הודה נאשם 2 כי פגש במתלון במטרה לברר האם היה מעורב באירוע גניבת הכבשים (ת/15א ש' 14-22). נאשם 2 אף הודה כי נסע עם המתלון לביתו של ג'מאל, שם שתו קפה ועישנו (ת/15א ש' 5-15). כשנשאל מדוע הכחיש את הנסיעה לג'מאל בחקירתו הקודמת, השיב שסבר כי בדרך זו הוא "יצא מהסיפור" (ת/15א ש' 10-11). לאורך העימות, המשיך נאשם 2 להכחיש את מעורבותו של נאשם 1 באירוע, וכן הכחיש גרימת נזק לרכבו של המתלון או למתלון עצמו.

11.3 הודעת נאשם 2 במשטרה מיום 10.6.14 (ת/20)

עמוד 7

בהודעה זו, הודה למעשה נאשם 2 לראשונה במעורבותו של נאשם 1 באירוע, וציין כי הלה נסע אחריהם ברכבו לצומת אחיהוד. הנאשם 1 שאל את המתלון לאן הוא לוקח את הנאשם 2 ובתגובה השיב לו הנאשם 2 כי המתלון רוצה לבוא לביתו של ג'מאל ולהודות מי גנב את הכבשים. אלא שברמזור המתלון "ברח" לכיוון כפר יאסיף ובמהלך הנסיעה אף הוציא מברג ואיים על הנאשם 2 כי אם יעשה משהו הוא יהרוג אותו. בכל אותו זמן, נסע הנאשם 1 מאחוריהם והבהב למתלון עם האורות. המתלון עצר בשולי הכביש והנאשם 1 ירד מהרכב. בתגובה נעל המתלון את הרכב. המתלון פנה לנאשם 1 ואמר לו לעלות לרכב כדי שיסעו לאביו ושם הוא יאמר מי גנב את הכבשים. כשעלה הנאשם 1 לרכב הוציא המתלון מברג ורצה לתקוף אותו באמצעותו אלא ששני הנאשמים הצליחו להשתלט עליו, הוציאו מידו את המברג וזרקו אותו, לא ידוע אם בתוך הרכב או מחוצה לו. בשלב זה נעל המתלון שוב את הדלתות ואז הנאשם 1 שבר את חלון הרכב. המתלון החל לקלל אותם, הוציא אלה מעץ ותוך כדי דחיפות נשבר החלון השני.

עוד הוסיף נאשם 2, כי הוא זה שהורה למתלון לנסוע לבית ג'מאל, וכי הנסיעה התנהלה בצורה רגילה ללא שימוש באלימות. בהגיעם לבית, נחקר המתלון אודות גניבת הכבשים, תוך ניסיונות תקיפה מצד הנאשם 1. בסוף האירוע, הוחלפה חולצתו שהייתה מוכתמת בדם ובזן כתוצאה משבירת חלון רכבו (ת/20 ש' 26-31, 37-42). כשנשאל מדוע לא מסר את גרסתו הנוכחית לאירועים במהלך חקירותיו הקודמות במשטרה, השיב: "כי לא ידעתי שאני יגיע למצב הזה. אפילו עלי הוא זה שחטף אותי ולא אני שחטפתי אותו..." (ת/20 ש' 75).

11.4 הודעת נאשם 2 במשטרה מיום 12.6.14 (ת/21)

בהודעה זו, הודה נאשם 2 כי מטרת הנסיעה עם המתלון הייתה חקירתו בעניין גניבת הכבשים. הוא אמנם המשיך להכחיש את תכנון המפגש עם נאשם 1 (ת/21 ש' 9-14) אך אישר כי הוא אפשר את עלייתו של נאשם 1 לרכב המתלון (ת/21 ש' 23-26). הנאשם 2 הכחיש שימוש באלימות או איומים מצדו או מצד הנאשם 1 כלפי המתלון במהלך הנסיעה (ת/21 ש' 50-54).

11.5 עדות נאשם 2 בבית המשפט

בעדותו בבית משפט, טען נאשם 2 כי ביום האירוע ביקש להצטרף למתלון לסיבוב (עמ' 88 לפרוטוקול ש' 11), אולם הכחיש כי מטרת הפגישה הייתה לחקור אותו באשר לגניבת הכבשים (עמ' 91 לפרוטוקול ש' 23-26). בשלב כלשהו התקשר השומר למתלון ומסר לו כי משהו מחפש אותו. המתלון השיב שאין בעיה וכי הוא נמצא בצומת אחיהוד. כעבור כמה רגעים הגיע הנאשם 1 שהחל לצעוק על הנאשם 2 "מה אתה עושה עם גנב. לא ידעתי מה להגיד לו. הוא כעס עליי מאוד בגלל שאני יושב עם עלי". (עמ' 89 שורה 12 לפרוטוקול). המתלון אמר לנאשם 1 כי יגלה מי גנב את הכבשים אצל ג'מאל ובקש ללכת לביתו של ג'מאל.

במהלך הנסיעה, במקום לפנות למגיד אל כרום הוא פנה לכיוון ג'דידה. הנאשם 1 נסע אחריו והבהב לו עד שעצר את רכבו. בכל אותה עת הפציר נאשם 2 במתלון שיעצור לשוחח עם נאשם 1, שנסע אחריהם באותה עת, אולם הוא סירב ועצר לבסוף רק כשנאשם 1 סימן לו לעשות כן (עמ' 89 לפרוטוקול ש' 22-30).

לדבריו, נאשם 1 ירד מרכבו לכיוונו, שאז המתלון סגר את חלונות ודלתות רכבו. בשלב זה, נאשם 1 שבר את חלון רכבו של המתלון במקל, ואז אמר לו המתלון "די, די, בוא תעלה איתנו, אני אלך לאבא ואגיד לו את הכול" (עמ' 90 לפרוטוקול ש' 3-8). בתוך הרכב, המתלון ניסה להכותם באמצעות מברג ומקל, אולם הם הצליחו להתגונן מפניו. לדברי נאשם 2 בזמן שהמתלון ניסה לתקוף אותם ביקש הנאשם 1 לברוח מהרכב ולכן

שבר את החלון האחורי עם רגליו אולם לאחר מכן נרגעו הרוחות. המתלון בקש להמשיך בנסיעה לבית ג'מאל, והנסיעה התנהלה על מי מנוחות (עמ' 90 לפרוטוקול ש' 11-24). בבית ג'מאל, אישר נאשם 2 כי נאשם 1 ניסה לתקוף את המתלון (עמ' 91 לפרוטוקול ש' 1-3), וכן אישר את החלפת חולצתו של הנ"ל (עמ' 100 לפרוטוקול ש' 17-18).

דין

12. אין עוד מחלוקת לגבי כך שהנאשמים והמתלון היו במועד האירוע ברכבו של המתלון, וכי התנהל ביניהם מאבק פיזי, שבסופו נחבל המתלון. הוכח גם כי המתלון נפגע בפנים ובגפיים ונזקק עקב כך לטיפול רפואי (ראו סיכום רפואי בת/10 ותמונות בת/34א). לאחר מכן המשיכו השלושה בנסיעה לביתו של ג'מאל, שם, לכל הפחות, ניסה נאשם 1 לתקוף את המתלון. כמו כן, אין חולק כי בסיום המפגש הוחלפה חולצתו של המתלון.

המחלוקת מתמקדת בהיקף האלימות שהופעלה כלפי המתלון, וכן בשאלה מי יזם את כניסתו של הנאשם לרכב המתלון: האם הוא עצמו נכנס לרכב כדי לתקוף את המתלון ולהובילו לבית ג'מאל בניגוד לרצונו, או שמא המתלון הזמינו להיכנס. כמו כן, עומדת להכרעה השאלה האם הנסיעה הייתה מנוגדת לרצונו החופשי של המתלון, או שמא הוא נסע לביתו של ג'מאל מרצונו החופשי.

בשאלות שבמחלוקת ראיתי להעדיף את הגרסה אותה הציגה המאשימה, בהיותה נתמכת בראיות ומתיישבת עם הגיונם של דברים. אפרט להלן את טעמי לכך.

13. אפתח בכך שמסכת הראיות שהציגה בפניי התביעה להוכחת המעשים המיוחסים לנאשמים בכתב האישום הינה מוצקה וברורה. עדויות המתלון במשטרה וכן עדויות השומרים, עשו עליי רושם אמין, הן כל אחת בפני עצמה והן נוכח השתלבותן ותמיכתן זו בזו. העובדות והפרטים שמסרו לגבי השתלשלות האירוע היו בעיקרם זהים, קוהרנטיים ועקביים.

14. התרשמתי כי המתלון תיאר את השתלשלות האירועים כהווייתם, ללא הגזמה או הפרזה. בעדותו סיפר, כפי שצוין לעיל, כי תחילתו של האירוע בחבירת הנאשם 2 אליו, והמשכו במרדף עיקש מצידו של נאשם 1.

חיזוק לגרסה זו ניתן למצוא, בין היתר, בעדותו של השומר חלאילה ג'מאל, המוכיחה כי המפגש בצומת אחיהוד לא היה מקרי, אלא תולדה של חיפוש מכוון מצד הנאשם. בעדותו, סיפר השומר כי הנאשם אף התערב בשיחה שלו עם המתלון, והורה לו להמתין בצומת. בנוסף, העיד שומר הרכבת, מואיד בשאנקה, כי בזמן האירוע, התקשר אליו המתלון ומסר כי רודפים אחריו. התרשמתי כי עדותם של שני העדים, כפי שצוינה לעיל, הייתה אמינה וניתן לסמוך על דבריהם. לעדים אלה אין אינטרס להעצים את פרטי האירוע ולמסור תיאור כוזב של הפרטים, במיוחד לנוכח העובדה שאין כל היכרות מוקדמת בינם לבין הנאשמים, לא כל שכן יריבות.

גרסה זו זוכה לחיזוק חיצוני בדמות שיחת טלפון למוקד 100 בה דיווח המתלון למוקד כי רכב מסוג "פיאט" רודף אחריו (ת/16). אולם מאחר והשיחה הייתה קצרה ונותקה, לא נערך לה תיעוד (ת/24). שיחתו למשטרה, המבטאת חשש כן ואמיתי מפני הנאשם, מחזקת את עדותו של המתלון כי הנאשם רדף אחריו בשעה שהוא שניסה לברוח ממנו.

15. המתלון ציין כי נעל את דלתות רכבו, ובשלב זה הנאשם שבר את חלונות הרכב באמצעות מקל. נאשם 1 מצידו, סיפק הסברים סותרים לגבי אופן שבירת החלונות: תחילה טען שכלל לא גרם נזק לרכבו של המתלון (ת/3 ש' 44), לאחר מכן הודה ששבר את החלונות כתוצאה מהתגרות המתלון (ת/14 ש' 32-33), ובחקירתו האחרונה במשטרה טען כי שבר החלון באמצעות רגלו בעודו נמצא במכונית המתלון על מנת להימלט מפניו (ת/22 ש' 39-40). בעדותו בפניי, הודה לראשונה כי שבר את החלונות בעודו מחוץ לרכב, באמצעות מקל (עמ' 76 לפרוטוקול ש' 21-27).

בגרסת הנאשם, אשר הלכה והתפתחה עם התקדמות החקירה, נתגלעו סתירות מהותיות ועולות ממנה תמיהות אשר יש בהן כדי לכרסם באמינותה. לעומתה, גרסת המתלון מתיישבת עם שכל ישר והיגיון פשוט: המתלון, אשר היה שרוי במצב של פחד מפני הנאשם, ניסה לחסום את כניסתו למכונית. בשלב זה, הנאשם שבר את החלונות על מנת להיכנס לרכב, בניגוד לרצונו של המתלון. למותר לציין כי גרסת הנאשם בבית המשפט הפכה לזהה כמעט לחלוטין לגרסת המתלון שהובאה לעיל. עוד יצוין, כי הנזקים לרכב המתלון תועדו בתמונות המציגות חלונות שבורים ושברי זכוכית בתוך המכונית (ת/2), ותיקונם הסתכם בסכום של 1,145 ₪ (ראו חשבונית מס בת/12).

16. המתלון הוכרז כאמור כעד עוין, לאחר שסתר במהלך עדותו בבית המשפט חלק מהפרטים אותם מסר בהודעתו במשטרה (ת/8) בכל הנוגע לחטיפתו על-ידי הנאשמים. כך, בעוד שבהודעתו במשטרה ציין כי נלקח לביתו של ג'מאל בכוח ובאיומים, הרי שבבית משפט נגד דבריו. בעדותו בפניי נמנע מלומר כי הנסיעה הייתה בניגוד לרצונו, וכן נמנע מלהעיד כי הוצמד אליו מברג במהלכה.

קבילות אמרת חוץ שניתנה על-ידי עד לפי סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א-1971 מותנית בכך שקיים שינוי בפרט מהותי בין עדותו בבית המשפט לבין הדברים שמסר בהודעתו, או שהעד מכחיש את דבריו בהודעה או טוען שאינו זוכר אותם, וכן כי מתן האמרה הוכח בבית המשפט ונותן האמרה עמד לחקירה בפני בית המשפט (ראו: ע"פ 6968/09 יונס נ' מדינת ישראל (30.8.2012) והפסיקה המובאת שם).

סעיף 10א(ג) לפקודת הראיות, המתייחס למשקל הראייתי של אמרת חוץ שנתקבלה כראיה, קובע כי בית המשפט רשאי "לסמוך ממצאיו על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של העד, והכול אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות העניין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים ירשמו" (ראו: ע"פ 4210/09 לירן נ' מדינת ישראל (25.11.2009); ע"פ 8208/07 אלימלך נ' מדינת ישראל (11.10.2010)).

בפן המשפטי, לצורך הרשעה מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א-1971 נדרשת תוספת ראייתית מסוג "דבר לחיזוק" כאמור בסעיף 10א(ד) לפקודה. לא מדובר בתוספת מסבכת בהכרח ודי בתוספת מאמתת. בע"פ 691/92 אהרון נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3), 675 (1996) נקבע כי: "להבדיל מראיית סיוע, אין ראיית החיזוק חייבת להתייחס לשאלה השנויה במחלוקת דווקא, או לאישום בעבירה עצמה, אלא די בראיה המגבירה את אמינותה של האמרה על-ידי אישור פרט רלוואנטי לעבירה באמרה". בענייננו, כפי שפורט לעיל וכפי שיפורט גם בהמשך, תואמות הודעות עדי התביעה, קרי המתלון ועדויות השומרים, זו את זו בפרטי האירוע,

וכן קיימים חיזוקים נוספים בחומר הראיות, כגון שקריהם של הנאשמים בסוגיות מהותיות.

לאחר שבחנתי את הגרסאות השונות שנמסרו מפי המתלונן, ראיתי להעדיף את זו שהועלתה בהודעתו במשטרה (ת/8). התרשמתי כי המתלונן מנסה בעדותו בפניי להרחיק את הנאשמים מהאירוע נשוא הדיון ולמזער את מעורבותם. על מניעיו של המתלונן לשינוי גרסתו ניתן ללמוד מהסכם הסולחה ומן הקשרים המשפחתיים בין הנאשמים למתלונן (עמ' 21 לפרוטוקול ש' 17-25). בעדותו בבית המשפט, ניתן היה להבחין על נקלה במאמציו לטשטש את האירועים ולהמעיט מחומרתם במטרה שלא להפליל את הנאשמים. יחד עם זאת, כשעומת אל מול גרסתו במשטרה, הבהיר המתלונן כי גרסה זו נותרה בעינה: "סיפתי אמת" (עמ' 21 לפרוטוקול ש' 28). זאת ועוד, בחקירה החוזרת כשנשאל האם הנאשמים חטפו אותו, כפי שציין בהודעתו במשטרה, או שמא הוא הצטרף אליהם מרצונו החופשי, השיב: "אני אמרתי את האמת. אם אחד ירביץ לך, אז אתה צריך לפתור את הבעיה, ואיך אתה פותר את הבעיה? הולך לאן שאתה רוצה. אני רציתי לפתור את הבעיה מול אבא שלו. אם אתם אומרים שזה חטיפה, זה חטיפה. אני סיפתי אמת ולא שיקרתי" (עמ' 28 לפרוטוקול ש' 29-31). במאמר מוסגר אציין כי לא נעלמה מעיני טענתו השגויה של הנאשם, בסעיף 10 לסיכומיו, לפיה המתלונן לא כינה את האירוע "חטיפה". אוסיף שגם בחקירתו במשטרה כינה את הנסיעה לבית ג'מאל כ"חטיפה" (ת/8 ש' 43-44). כך או כך, הגדרתו של המתלונן את האירוע אינה מעלה ואינה מורידה שכן החטיפה במובנה המשפטי נלמדת מן המעשים העומדים ביסוד העובדתי של מעשה העבירה ומן היסוד הנפשי ואין נפקא מינה להגדרתו של המתלונן.

17. אם לא די בתמיהות שעלו עד כה מגרסאות הנאשמים, גרסתם לגבי המשכו של האירוע מטילה עננה כבדה על אמינותם. לדברי נאשם 1, לאחר ששבר את חלונות רכבו של המתלונן ונתגלע עימות פיזי ביניהם, המתלונן הוא זה שהציע לו מרצונו החופשי לנסוע לבית ג'מאל, כשחלונות רכבו שבורים, ידו מדממת, תוך כדי שהנאשם "צובט לו עם הציפורניים בצוואר" (עמ' 79 לפרוטוקול ש' 25-30). גם גרסתו של נאשם 2 לגבי המשך האירוע מעלה תהיות. לדבריו, למרות התוקפנות שגילה הנאשם כלפי המתלונן, הזמין אותו הלה לרכבו והציע לו לנסוע לבית אביו. עוד הוסיף, כי במהלך הנסיעה המתלונן ניסה להכותם באמצעות מברג ומקל, אולם הם הצליחו להתגונן.

התרשמתי הכללית מעדותם של הנאשמים והגרסאות שהציגו בפניי הייתה שלילית, ומצאתי כי היא נעדרת כל הגיון או הסבר מתקבל על הדעת. הטענה כאילו המתלונן נסע עמם מרצונו החופשי, אינה מתיישבת עם העובדה שהנ"ל ניסה להימלט מהנאשם ובתוך כך התקשר למשטרה ולאחד השומרים לדווח על המרדף שהתנהל אחריו, וכי עצר את רכבו רק כאשר רכב הנאשם חסם אותו, וכי משנאלץ לעצור נעל את דלתות הרכב כדי למנוע את כניסתו של הנאשם אל תוך הרכב. כך נשמעו הדברים מפי הנאשם בחקירתו בבית המשפט (עמ' 79 לפרוטוקול ש' 25-30):

"ש. תוך כדי הנסיעה, עלי נוסע מרצונו החופשי, אתה לא מכריח אותו לנסוע לשום מקום.

ת. כן.

ש. הוא נוסע מרצונו החופשי עם חלונות שבורים ודם על היד שלו וחולצה מוכתמת.

ת. נכון.

ש. תוך כדי שאתה צובט לו עם הציפורניים בצוואר.

ת. כן."

הסיפור אותו מציג הנאשם אינו עולה בקנה אחד עם השכל הישר והגיונם של דברים. לא ברור מדוע המתלונן, שבאותה עת פחד מהנאשם והיה עד להתנהגותו האלימה כשאחז במקל וניפץ את חלונות רכבו, ייזום נסיעה משותפת לבית אביו במטרה לברר מי אשם בגניבת הכבשים, בעודו החשוד העיקרי בפרשה. נהפוך הוא, מצוקת המתלונן מלמדת על העברתו ממקום הימצאו באופן כפוי.

18. בחקירתו במשטרה, סיפר המתלונן כי במהלך הנסיעה הוצמד מברג לצווארו וכי הוכה על-ידי הנאשם בראשו. בעדותו בבית המשפט הוא ניסה למזער מחומרת המעשים המתוארים. עם זאת, כשעומת עם אמירותיו המפלילות, אישר כי מסר אותן בחקירתו ללא כל לחץ מצד החוקרים, ואף הוסיף כי התחנן בפני הנאשם שלא יכה אותו (עמ' 27 לפרוטוקול ש' 1-12).

בהקשר זה, אני דוחה את גרסת הנאשמים לפיה המתלונן הוא זה שתקף אותם ברכב, וזאת מחמת העדר כל תשתית ראייתית שתוביל למסקנה זו. התנהלות הנאשמים לא מעידה על כך שהותקפו במהלך האירוע: בהודעתם הראשונית במשטרה לא פרשו גרסה זו בפני החוקרים. לא זו בלבד, אלא שהם מסרו גרסה שקרית והסתירו פרטים נרחבים מהאירוע. בנוסף, אין חולק כי המתלונן הוא זה שנפצע באירוע ולא הנאשמים, וכי חולצתו הוכתמה בדם כתוצאה מהחבלות שספג.

19. בשלב האחרון של האירוע בבית ג'מאל, אישר הנאשם את ניסיונותיו החוזרים ונשנים לתקוף את המתלונן (עמ' 81 לפרוטוקול ש' 7-19). המתלונן הוסיף כי נאשם 1 איים עליו באמצעות סכין, וכי נאשם 2 הורה לו "תדבר את האמת" (עמ' 36 לפרוטוקול ש' 20-25). הנאשמים אף אישרו את החלפת חולצת המתלונן בבית ג'מאל, על אף שבתחילת חקירתם הכחישו עובדה זו בשל היבטה המפליל.

התרשמתי כי עדות המתלונן הינה אמינה ושיקפה באופן אותנטי את האירועים בבית ג'מאל, כפי שהתרחשו בפועל, ללא הגזמה. גרסאותיהם המרוככות של הנאשמים, כאילו נאשם 1 רק ניסה לתקוף את המתלונן, הותירו בפניי רושם שהנ"ל מנסים בכל מאודם להרחיק מעצמם את האשמה. גרסת המתלונן לפיה הנאשמים ניסו לחלץ ממנו מידע באמצעות תקיפתו ואיומים בדמות הבאת הסכין, היא הגרסה הנכונה והאמיתית המתיישבת עם יתר הראיות שהונחו בפניי.

הממצאים העובדתיים

20. על יסוד מקבץ הראיות שהוצגו בפניי, ובראשן עדותו המהימנה של המתלונן במשטרה, לה נמצאו חיזוקים למכביר, שוכנעתי מעבר לכל ספק כי במהלך האירוע נשוא כתב האישום, יזמו הנאשמים מפגש עם המתלונן במטרה לחקור אותו אודות אירוע גניבת הכבשים. בנוסף, שוכנעתי כי נאשם 1 שבר את חלונות רכבו של המתלונן ונכנס למכוניתו ללא הסכמתו. אני קובע כממצא כי הנאשמים הובילו את המתלונן לבית ג'מאל בניגוד לרצונו, בכוח ובאיומים, ושם הילכו עליו אימים כי יתוודה. כמו כן, שוכנעתי למעלה מכל ספק כי נאשם 1 נטל חלק בהחלפת חולצתו המוכתמת בדם של המתלונן.

הניתוח המשפטי

21. כאמור, העבירות המיוחסות לנאשמים הינן חטיפה לשם סחיטה, תקיפה חבלנית בנסיבות מחמירות, סחיטה באיומים וסחיטה בכוח, זאת מכוח היותם מבצעים בצוותא. בנוסף לעבירות המנויות לעיל, לנאשם 1 יוחסה עבירה של השמדת ראיה.

22. השתלשלות האירועים מלמדת כי הנאשמים היו שותפים לפעילות העבריינית, היו מעוניינים בה, ולפיכך אחראים לה יחדיו. בע"פ 2948/03 **ברזובסקי נ' מדינת ישראל** (20.06.2005) נאמר:

"המבצעים בצוותא הם כולם עבריינים ראשיים, ואחריותו של כל אחד הינה אחריות ישירה, תרומתו של כל אחד מהמבצעים בצוותא היא "פנימית". כל אחד מהם הוא חלק מהמשימה העבריינית עצמה... בביצוע בצוותא תתכן חלוקת תפקידים בין העבריינים באופן שיפעלו במקומות שונים ובזמנים שונים מבלי שכל אחד ימצה, הוא עצמו, את יסודות העבירה כולם, ובלבד שחלקו בהגשמת התכנית הפלילית המשותפת הוא מהותי וממשי."

בענייננו, אין זו מקריות ששני הנאשמים, במקביל, ביקשו לחקור את המתלונן באותו היום ובאותה השעה, אודות אירוע גניבת הכבשים שהתרחש כחצי שנה קודם לכן. יתרה מכך, ממארג הראיות שהובא ומעדויות המעורבים, עולה כי הנאשמים פעלו יחדיו, וכי כל אחד מהם תרם את תרומתו להשלטת האימה ויצירת אווירת הסחיטה כלפי המתלונן. לנאשם 2 היה חלק מהותי בהגשמת התוכנית המשותפת: תחילה, בתכנון נסיעה עם המתלונן, נסיעה שאפשרה את חטיפתו ותקיפתו של הנ"ל. לאחר מכן, נאשם 2 אפשר את חדירתו של נאשם 1 לרכב המתלונן, לאחר שהלה נעל את דלתות רכבו מיוחד. התפתחות האירועים והגעת הנאשם לצומת אחיהוד מיד לאחר חבירת נאשם 2 למתלונן, מהווה חלק אינטגרלי בהגשמת מטרת הנאשמים, אשר בשלה פגשו במתלונן. עוד יצוין, כי גרסאותיו השקריות והסותרות של נאשם 2, כפי שבאו לידי ביטוי בחומר החקירה ובעדותו בפניי, מלמדות על היותו שותף למעשים ומאפיינות את מי שמעורב ברקימת התוכנית מלכתחילה.

מהאמור לעיל כמו גם מחומר הראיות שהוצג, עולה כי הנאשמים פעלו באירוע כמבצעים בצוותא, זאת בהתייחס לעבירות החטיפה לשם סחיטה, תקיפה חבלנית בנסיבות מחמירות, סחיטה באיומים וסחיטה בכוח.

23. חטיפה לשם סחיטה

סעיף 372 לחוק העונשין קובע:

"החוטף אדם כדי לרצחו או כדי להעמידו בסכנת רצח, או חוטף אדם כדי לסחוט או לאיים, דינו - מאסר עשרים שנים."

ההוראה הרלוונטית בענייננו היא חלופת הסיפא, לפיה החטיפה נעשתה לשם סחיטה. יסוד עבירת החטיפה הוא בהנעתו של הקורבן ללכת ממקום הימצאו למקום אחר תוך כדי פגיעה בחירותו בדרך של תפיסה עיכוב או כליאה (ראו: דברי המשנה לנשיאה א. ריבלין בע"פ 7365/00 **פרחאט נ' מ"י** (11.8.2003)). בענייננו, הנאשמים אילצו את המתלונן להצטרף אליהם לבית ג'מאל בעל כורחו, תוך שלילת חירותו ושימוש בכוח ובאיומים, ובכך התגבש יסוד החטיפה.

דרישת הכוונה מבטאת את תכלית החטיפה, כך שעל מנת לבסס הרשעה די בכך שמעשה החטיפה נעשה

במטרה או מתוך שאיפה כדי לסחוט (ראו: קדמי **על הדין בפליילים - חלק שלישי** מהדורה מעודכנת (2006) עמ' 1495). הוכח כי הנאשמים איימו על המתלונן במטרה לסחוט ממנו הודאה באשר לגניבת הכבשים. בעניינו, מטרה זו התגבשה בנאשמים מבעוד מועד, הואיל ושניהם הודו כי מלכתחילה חברו למתלונן על-מנת לתחקר אותו אודות האירוע. האיומים שהופנו כלפי המתלונן כוונו לשם סחיטת הודאה הימנו ובכך התגבשו היסודות הדרושים להרשעה בעבירה של חטיפה לשם סחיטה.

24. תקיפה בנסיבות מחמירות

סעיף 380 לחוק העונשין קובע:

"התוקף חברו וגורם לו בכך חבלה של ממש, דינו - מאסר שלוש שנים."

סעיף 382(א) לחוק העונשין קובע:

"נעברה עבירה לפי סעיפים 379 או 380 כשהיו נוכחים שניים או יותר שחברו יחד לביצוע המעשה בידי אחד או אחדים מהם, דינו של כל אחד מהם - כפל העונש הקבוע לעבירה."

סעיף 34כ"ד לחוק מגדיר את המונח "חבלה" באופן הבא: "מכאוב, מחלה או ליקוי גופניים, בין קבועים ובין עוברים". המונח "חבלה של ממש" נעדר הגדרה ספציפית בחוק, אולם כב' השופט קדמי סבור כי מדובר בפגיעה גופנית מוחשית כלשהי, להבדיל מפגיעה חסרת משמעות ונטולת ביטוי ממשי (ראו: קדמי **על הדין בפליילים - חלק שלישי** מהדורה מעודכנת (2006) עמ' 1522). לא נעלמה מעיני העובדה כי התייעוד הרפואי לא מעיד על נזק גופני רב (ת/10). יחד עם זאת, מכלול הנסיבות מלמד כי המתלונן ספג חבלה של ממש: ראשית, צוין בתייעוד הרפואי כי הוא סובל מרגישות ושפשופים בגפיים (ת/10). שנית, החבלות שספג הסתכמו בתוצאות הנראות לעין, הן בתמונות שתיעדו אותן (ת/34א) והן בחולצה שהוכתמה בדם. שלישית, נאשם 1 אף הודה בתקיפת המתלונן, כמובא לעיל. בנסיבות העניין, יש לומר, כי מדובר בחבלה של ממש. הואיל והמעשה בוצע כששני הנאשמים חברו יחדיו לשם ביצועו, הרי שהעבירה נעברה בנסיבות מחמירות, ובכך גובשו היסודות של עבירת התקיפה בנסיבות מחמירות.

25. סחיטה בכוח

סעיף 427(א) לחוק העונשין קובע:

"המשתמש שלא כדין בכוח כדי להניע אדם לעשות מעשה או להימנע ממעשה שהוא רשאי לעשותו, דינו - מאסר שבע שנים; הביא השימוש בכוח לידי עשיית המעשה או המחדל, דינו - מאסר תשע שנים."

ההוראה הרלוונטית בעניינו היא חלופת הרישא, המבטאת שימוש עקר בכוח שלא הביא לידי מעשה. דרישת הכוונה מבטאת שאיפה של הנאשם להשיג מטרה או יעד (ראו: קדמי **על הדין בפליילים - חלק שני** מהדורה חדשה (2013) עמ' 1125-1126).

במקרה דנא, נאשם 1 השתמש בכוח כלפי המתלונן וכן איים עליו במטרה להביאו לבית ג'מאל. בשלב מאוחר

יותר, תקף את המתלונן על-מנת לחלץ ממנו הודאה לעניין גניבת הכבשים. נאשם 2 דאג כי מעשה הסחיטה האלימה יבוצע כהלכה והשקיף על מהלכה, לפיכך הוא נחשב למבצע בצוותא של עבירה הסחיטה בכוח.

26. סחיטה באיומים

סעיף 428 לחוק העונשין קובע:

"המאיים על אדם בכתב, בעל פה או בהתנהגות, בפגיעה שלא כדין בגופו או בגוף אדם אחר, בחירותם, ברכושם, בפרנסתם, בשמם הטוב או בצנעת הפרט שלהם, או מאיים על אדם לפרסם או להימנע מפרסם דבר הנוגע לו או לאדם אחר, או מטיל אימה על אדם בדרך אחרת, הכל כדי להניע את האדם לעשות מעשה או להימנע ממעשה שהוא רשאי לעשות, דינו - מאסר שבע שנים; נעשו המעשה או המחדל מפני איום או הטלת אימה כאמור או במהלכם, דינו - מאסר תשע שנים."

סחיטה באיומים מכוונת לאלץ אדם "לעשות מעשה או להימנע מעשיית מעשה שהוא רשאי לעשותו", להבדיל מאיומים סתם המכוונים אך להפחיד אדם או להקניטו. החלופה הרלוונטית בעניינינו היא חלופת הרישא, לפיה האיום לא היה כזה שהביא לעשיית המעשה או המחדל (ראו: קדמי **על הדין בפלילים - חלק שני** מהדורה חדשה (2013) עמ' 1128).

על מנת שיתמלא רכיב ה"איום" על המאיים לעורר בקורבן תחושת פחד ומורא מפניו. כמו כן, על האיום להיות אמיתי (לא סרק) והוא נבחן בקנה מידה אובייקטיבי, כך שאין די בתחושתו הסובייקטיבית של הקורבן שאיימו עליו, אלא יש לבחון את האיום על פי "הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה" (ע"פ 4210/09 **לירן נ' מדינת ישראל** (25.11.2009)). על בסיס הראיות שהוצגו בפניי שוכנעתי כי הנאשמים ביצעו עבירות של סחיטה באיומים, בהובלת המתלונן לבית ג'מאל בניגוד לרצונו וכן בניסיונם לסחוט ממנו הודאה. האמירות שהופנו כלפי המתלונן, וכן המעשים שנלוו להן (השחתת רכב המתלונן והכאתו), מעידים על היות האיום אמיתי במובן האובייקטיבי.

27. השמדת ראיה

סעיף 242 לחוק העונשין קובע:

"היודע כי ספר, תעודה או דבר פלוני דרושים, או עשויים להיות דרושים, לראיה בהליך שיפוטי, והוא, במזיד, משמידם או עושה אותם בלתי ניתנים לקריאה, לפענוח או לזיהוי, והכל בכוונה למנוע את השימוש בהם לראיה, דינו - מאסר חמש שנים."

עבירה זו מיוחסת לנאשם 1 בלבד ומרכיביה הן כדלקמן: (א) הידיעה כי ספר, תעודה או דבר פלוני עשויים להיות דרושים לראיה בהליך שיפוטי; (ב) השמדת חפץ כנ"ל או עשייתו בלתי ניתן לקריאה, לפענוח או לזיהוי; (ג) ההשמדה נעשית במזיד; (ד) הכול נעשה בכוונה למנוע את השימוש בהם לראיה (ראו: ע"פ 236/88 **איזמן נ' מדינת ישראל** (13.8.1990)).

אין חולק כי החולצה אותה לבש המתלונן בסוף האירוע היא לא החולצה שלבש בתחילתו, אלא זו שניתנה לו

בבית ג'מאל. על כך אף העיד הנאשם עצמו (ראה: ת/14א עמ' 9, ת/22 ש' 7-10, 49, עמ' 78-79 לפרוטוקול). יצוין כי האחרון שאחז בה היה הנאשם וכי החולצה המקורית מעולם לא נמצאה. על יסוד האמור, וכן בהתבסס על עדותו המהימנה של המתלונן, אני קובע שהוכח כי הנאשם שרף את חולצתו (ת/8 37-38). מטבע הדברים, מובן שהנאשם ידע בעת שהשמיד את החולצה, כי תוצאה הכרחית של מעשהו היא מניעת היכולת להשתמש בה בהליך שיפוטי עתידי. על כך גם מצביעים הכחשותיו של הנאשם בתחילת חקירתו, שכן ידע על האופי המפליל של מעשהו (ת/3 ש' 60-61, 78-79). יודגש כי אין צורך במודעות הנאשם לכך שהחולצה אכן תידרש כראייה בעתיד, אלא די במודעות לכך שהיא עשויה להידרש בעתיד (ראו: קדמי **על הדין בפלילים - חלק שלישי** מהדורה מעודכנת (2006) עמ' 1568).

28. סיכומי של דבר, ועל יסוד כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשמים בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום.

ניתנה היום, ב' סיוון תשע"ה, 20 מאי 2015, במעמד הצדדים.